

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Bc. L. R.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 12 Ad 4/2011 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Věc se nepřikazuje Městskému soudu v Praze.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce se nepřiznává odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2010, č. j. 48091/010-9014-14.9.10-1850/245/RO/KR, Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Ostrava, zamítla odvolání žalobce a potvrdila platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek - Místek ze dne 6. 8. 2010, č. j. 48002/130-9014-06.08.10-34077/471/RO, kterým byla žalobci podle § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. uložena povinnost uhradit doplatky na pojistném a penále v celkové výši 133 254 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu adresovanou Městskému soudu v Praze, která byla dne 4. 1. 2011 doručena do datové schránky Obvodního soudu pro Prahu 1. Tento soud spis dne 10. 1. 2011 postoupil Městskému soudu v Praze.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 3. 2011, č. j. 12 Ad 4/2011 - 21, postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě. V odůvodnění uvedl, že podle § 7 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), jsou k přezkoumání rozhodnutí ve věcech pojistného na sociální zabezpečení věcně příslušné krajské soudy, nestanoví-li zákon jinak. Místně příslušným k řízení podle § 7 odst. 4 s. ř. s. je ten krajský soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. V prvním stupni rozhodovala Okresní správa sociálního zabezpečení Frýdek - Místek, proto je místně příslušný Krajský soud v Ostravě. Protože Městský soud v Praze není místně příslušný k rozhodování o předmětné žalobě, bylo podle § 7 odst. 6 s. ř. s. rozhodnuto o postoupení věci.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel") včas kasační stížnost, ve které namítal, že se již delší dobu zdržuje v Praze a míní zde také setrvat. Stěžovatel popsal okolnosti, které vedly k tomu, že je k pobytu hlášen na adrese V. 154, odkud dostal výpověď. Stěžovatel dále zmínil autonehody, při kterých byl zraněn a které podle jeho tvrzení s výpovědí souvisí. Ohledně autonehod vede stěžovatel soudní spory. Namítal, že v Praze byl zaměstnán, nicméně pouze na „zkušební dobu", kterou mu zaměstnavatel neprodloužil, patrně z důvodu žádostí o neplacená volna k soudním jednáním a dalším nezbytným souvisejícím schůzkám. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že po autonehodách jsou jeho příjmy značně kráceny a má problémy najít vhodnou práci, kde by mu zaměstnavatel povolil volna k řešení všech probíhajících soudních sporů. Uzavřel, že v Praze pro něj existuje i nejlepší možnost se k soudům dopravit, když v důsledku autonehod přišel o dvě nová auta. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že věc se nepostupuje Krajskému soudu v Ostravě.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 4. 2011, č. j. 12 Ad 4/2011 - 51, ustanovil zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku.

V podání ze dne 6. 4. 2011 stěžovatel podrobněji popsal okolnosti autonehod, zopakoval, že jeho zaměstnání v Praze skončilo a z jakého důvodu, a popsal zdravotní a finanční situaci své matky.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že k napadenému usnesení Městského soudu v Praze nemá výhrad.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil obsah podání stěžovatele a shledal, že kromě kasační stížnosti se jedná rovněž o návrh na přikázání věci Městskému soudu v Praze, neboť stěžovatel žádal, aby věc nebyla postoupena Krajskému soudu v Ostravě, tedy aby byla projednána a rozhodnuta Městským soudem v Praze.

V souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal

přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 7 odst. 4 s. ř. s. *ve věcech nemocenského pojištění, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci rozhodl v prvním stupni.*

Podle § 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, *tento zákon upravuje pojistné na sociální zabezpečení, které zahrnuje pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění, a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“).*

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli byla uložena povinnost uhradit doplatky na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. S ohledem na citovaná ustanovení je proto zcela zřejmé, že se jedná o věc pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve smyslu ustanovení § 7 odst. 4 s. ř. s. Místní příslušnost krajského soudu se v daném případě řídí sídlem správního orgánu, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

Prvoinstanční rozhodnutí představuje platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek - Místek, který stěžovatel napadl odvoláním, o němž rozhodovala žalovaná. Sídlo správního orgánu prvního stupně (Frýdek - Místek) leží v obvodu Krajského soudu v Ostravě, proto místně příslušným soudem k rozhodnutí o žalobě stěžovatele je právě tento soud.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze rozhodl správně, pokud shledal svou místní nepříslušnost a věc podle § 7 odst. 6 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Ostravě.

Skutečnost, že se stěžovatel zdržuje v Praze, kde rovněž pracoval a kde se nejlépe může dopravit k soudu, nemá žádný vliv na správnost napadeného usnesení, neboť místní příslušnost soudu je dána zákonem jednoznačně určeným pravidlem, které neumožňuje zohlednění argumentů stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační námitky nejsou důvodné, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 12 Ad 4/2011 - 21, jako nedůvodnou zamítl.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval návrhem stěžovatele na přikázání věci Městskému soudu v Praze.

Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. *Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*

V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by pro rychlost nebo hospodárnost řízení bylo vhodné přikázat věc Městskému soudu v Praze, ostatně stěžovatel nic takového ani netvrdil. Zbývá tak posoudit, zda skutečnosti uváděné stěžovatelem lze považovat za jiný důležitý důvod ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[D]elegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit pouze v těch ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci. Skutečnost, že žadatel o azyl má místo pobytu mimo obvod místně příslušného krajského soudu a ve věci požaduje nařídit jednání, proto není sama o sobě důvodem postačujícím pro přikázání věci z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 s. ř. s.“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 305/2004, www.nssoud.cz).

Podobně v usnesení ze dne 24. 6. 2004, č. j. Nad 89/2004 - 26, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Jelikož postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. vyjadřuje výjimku z ústavně garantované zásady, že nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), musí být skutečnosti, které odůvodňují přikázání věci jinému než příslušnému soudu, výjimečné, závažné a objektivní povahy. Pouhá lepší dostupnost soudu a požadavek ústního jednání nemůže být bez dalších okolností důvodem, pro který lze věc přikázat jinému než příslušnému soudu.“*

Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že institut přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je nutno vykládat restriktivně a uplatňovat pouze ve velmi výjimečných případech. Stěžovatelem uplatněné argumenty, proč by měl věc projednat a rozhodnout Městský soud v Praze, Nejvyšší správní soud nepovažoval za dostatečné důvody k tomu, aby převážily význam zásady zákonného soudce a zákonem určenou místní příslušnost soudu.

Skutečnost, že se stěžovatel zdržuje v Praze a míní zde setrvat i nadále, není v kontextu citované judikatury důvodem postačujícím pro přikázání věci, a to ani v případě, kdy účastník řízení požaduje, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Totéž platí ve vztahu k dopravní dostupnosti soudu a nákladům na dopravu k soudu. Za důvod pro přikázání věci pak vůbec nelze považovat tvrzení stěžovatele, že v Praze dříve pracoval, pokud jeho pracovní poměr již netrvá.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podmínky ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. nebyly v projednávaném případě naplněny, a věc nepřikázal Městskému soudu v Praze. Žalobu tedy projedná a rozhodne o ní místně příslušný Krajský soud v Ostravě.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšné žalované v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka v podání ze dne 7. 7. 2011 výslovně uvedla, že neuplatňuje odměnu a náhradu hotových výdajů ustanoveného právního zástupce, proto Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu